

רצח בגרוש

(המשפט ממסוד 9)

של לוי. הוא לבש בגדי שבת חגיגיים וכיפה לבנה. הם אכלו שתי וזימרו זמירות שבת. אחד מחבריו של לוי התעניין מדוע לא נראה לוי בבית הכנסת אותו בוקר. כאדם דתי וחרדי, היו שכניו רגילים לראותו בבית הכנסת המקומי בכל ערב שבת ובוקרה. דלת המטבח נשארה סגורה: אקלים הקיץ פעל מהר על הגוויה בעליה. ריח מדגדג החל מתפשט לחדר האוכל.

משהו כבד, עמוק בשמיכה. כשהלכו האורחים לזרעם לקחו רבקה דהרי וסוניה מניין את הכלים למטבח. הצחנה היתה כה נוראה, עד שהנשים החלו להשתעל ולהקיא. לוי צעק עליהן להפסיק להשתעל. היכה את סוניה, גרש את שתיהן לבלוקון.

שעות אחרי-צהריים חלפו ללא מאורעות. השמש שקעה, השכנים יצאו לטייל בשדרה הסמוכה. הנשים נשארו בבלוקון. מבעד לאשכול ראתה רבקה כיצד משכו לוי וקרי לאני משהו כבד וארוך, עטוף בשמיכה, וזרקו אותו אל תוך בור השופכין. מרחק מטרים מועטים מן הבלוקון, הם כיסו את הבור בלוחות עץ ישינים, עשב ופחיות שיי מורים מן הילדות. בבוקר באה המשטרה ואסרה את כל החבורה.

חומר-גורם יקר. משך חודש ימים נחקר המקרה (העולם הזה 829, 830) על ידי ע.מ.מ. שלמה בנציון שוארץ, אפור העינים ושחור השפם, החוקר הראשון במעלה של משטרת ישראל ביום ומפקח ראשון מנשה שיקמוני, הממוסקר, שהרקונסטרוקציות שלו הבהירו לבית המשפט את הפרטים האחרונים שהיו חסרים להשלמת התמונה.

במשך החקירה באורח לא צפוי, נתגלו מדי פעם בפעם מקרי רצח נוספים:

סוחר הסוסים היהודי אהרן ארציק (50) שגופתו, חתוכה לגזרים, נמצאה קבורה בחול ליד ביתו של לוי. רצח זה הכניס לחבורה 400 ל"י במזומן, שעון יד, זוג מכנסים וחגורה (שווהתה אחת כך, סייעה להמשך החקירה) וזוג נעליים. כל אלה נמסרו על גופו של לוי ברגע בו נאסר.

עבר עזין אליכורדי (70), לפניו שוטר בממשלת המנדט ומלחה ברביטה, שכל רכבו שו, אותו היה נושא תמיד אתו, נשדד, וגחיינו הוטלה לבאר בעלת 40 מטר עומק ליד צריפין. היה זה אחד מקורבנותיה העשירים ביותר של החבורה.

סוחר ירקות ערבי, שראשו פוצח על ידי גוש בטון כבד, מבצע זה שילם את עצמו רק קושי, הכניס שבע ל"י בלבד וכך מות מסויימת של סוכר ותה, חומר-גלם רב-ערך בשביל החבורה.

השיטה בכל המקרים היתה אחידה: נשים פיתו את הקורבן אל המלכודת, או הוגשה כוס תה, או הוגשו תרסיסים ואו...

פרסומת, לא. דרך חלונות בית-משפט השלום זרמה נעימתו של הוואלס לשופן. ארבעה גברים ואשה אחת ישבו על ספסל הגאשנים.

שמואל לוי ערומי, דק הבשר, בעל מבט מתרוצץ כשל ציפור בכלוב. הוא נראה של למדי אדיש כמעט, אך לסתותיו הנעות וידייו שתופפי בעצבנות על ברכיו גילו את סידורו. כשתיקתו מצלמות העיתונאים, הסב ברוגז את ראשו. הוא לא היה מעוניין בפרסומת.

אחמד קילאני שלבי, פועל נקיון ערבי מיפו, נראה כחצוב מאבן. פניו היו חסרי הבעה. שום אורות לא נצנצו או כבו בעיניו. ידיו בעלות האצבעות הארוכות והמעודנות, כידי כנה, נחו בשלחה על ברכיו. הוא נראה כאילו הובא לכאן בטעות, ובעצם לא היתה לו כל שייכות למתרחש, שאף לא התעניין בו. הוא היה קם והולך — אילו יכול.

היפוכו הגמול היה פאריס סאמיר, הוא יושב כשראשו מתנווד קלות מצד אל צד, הקשיב בהתכוזות לדברי העדים. לפי עימם היה חיוך קל מרצד בזווית פיו.

מוחמד שרם אל מאסרי נראה אומלל וחסרי-שע. גבותיו העבותות הורמו, שפמו השחור צנח לצדדים. עיניו היו נעוצות בפי ניו החמורות של השופט.

מובדלת מהם ישבה רוזה, אשתו של הגאשם מספר 1. כפיקוחה של שוטר. ראשה היה מכוסה במטפחת לבנה, קבור עמוק בין שתי כפות ידיה הקטנות. היא לא רצתה לראות או להיראות.

דרך האהבה. אולי נזכרה בתקופה בה החליטה, לפני חמש שנים, להינשא לשמואל לוי ערומי למרות רצן הוריה: היא היתה אז בת 35, הוא בן 21.

האהבה היתה חזקה מכבלי המשפחה. היא הלכה אחרי בחיר-לבה. הבית בבתי-ים, בי התגורר הזוג, היה רשוק על שב אמה שר

רוזה: המשפחה לא בטחה בחתונה החדש. מזמן לזמן, כשהסתכנו הדברים ללא מוצא, היה לוי נעזר מכספם של קרובי אשתו, אחת המשפחות הנודעות בעיר. משפחת בנין, החמשה נאשמו ברצח בכוחה תחילה, לא הודו באשמה, סרבו להעיד עד שיינתן להם עורך דין. רק רוזה היתה מיוצגת על-ידי עורך-דין נתן קות. חד המבט וחריף הת- פיסה. הוא היה משוכנע בנקיון-כפיה של שולחנתו.

שדש יריים ואצבע. אחד אחרי השני עלו לעדות עדי המלך וסגנית פרקליט המ- חוז, ויקטוריה אוסטרובסקי-כהן. מתח בהתקפה, כשענייה נוצצות מבעד למשקפיה וידה מתקנת מזמן לזמן את תסרוקתה הקצרה.

האחרונה בעדי המלך היתה סוניה מניין, האילמת למחצה. רק בקושי יכלה להוציא מילה מפה. כשנשאלה לגילה, התבלבלה, קבעה אותו ל-8, אחר כך ל-26. רק בעזרת אצבעותיה הצליחה להראות על גילה האמ- תי: תחילה שתי ידיים מלאות, אחר כך יד אחת, בתוספת אצבע — 16.

גם כאחיה בעל היד האחת, ברהני מניין (21) לא היתה תועלת רבה. הוא עצמו ליד אחותו, חיך לקהל, לא הבין מה רוצה ממנו השופט. הוא ידע רק כי ברגע זה היה לאדם חשוב, אך לא הבין כלל מה לעשות בחשיבותו החדשה. לוי ושאר החבורה פרו צו בצחוק מצלצל למראה שני העדים חסרי הישע, כמו נגד עדותם של אנשים מפגרים בשכלם.

סי... סי... כשראתה סוניה את לוי, ניצחו עיניה השחורות בברק חרוץ. הוא פרצה במילמול שוטף וקולני, ככל שיכול להגיע גרונה החלוש, בהצביעה משך כל הזמן על לוי, שעמד מולה מחייך. לשוא ניסה השפט להרגיע אותה. סוניה לא הבינה מה פירושה של פקודת שופט, המשיכה לגלגל הכרות בלתי-ברורות, עד שניגשה אליה התובעת, ניסתה להשקיש אותה סוניה שלחה לעברה חיוך רחב, אמרה: **אני איהבת אותך.**

למולו, מצא השופט שפה משותפת, איטל קית. הוא השביע מחדש את העדה, שהניחה את ידה על התנ"ך, ביטאה רק, **אמת, אמת, אמת...** עדותה נמשכה מחצית שעה. כשקרא לפניה השופט את העדות שנית, לאט לאט, הנידה בראשה, חזרה בלי הרף: **סי... סי...** הנאשמים החליפו ביניהם הי- ערות בערבית, חיכו מפעם לפעם.

הנאשמים צחקו. בשלוש אחר-צהריים אחרי הפסקה של חצי-שעה, חזר השופט. הנאשמים נתבקשו לומר את דברם, אם ישנו כזה. הם אמרו שאינם יודעים מאומה. אז הוקרא פסק-הדין: רוזה, מחוסר הכוחות נגדה, נמצאה חפה מפשע, שוחררה. משפטם של השאר הועבר לבית הדין המחוזי. עד אז יישארו ארבעת החשודים במעצר.

הם הקשיבו בשתיקה. רק אחד מהם, מוחמד שרם אל מאסרי, ביקש להשתחרר בערבות: משך זמן רב לא היה בביתו. לוי וסאמיר צחקו בקול. אפילו קילאני חיך.

הפזורה

ארצות הברית

ותר מדי שוין

הקונגרס היהודי האמריקאי הוא מוסד הי- שומר על זכויות היהודים. החודש הטיל פצצה: קיימת הקליה לגבי קבלת יהודים לבתי-הספר הגבוהים לרפואה. יש לעשות משהו ומיד.

אחד הנאשמים שעשה משהו בנידון היה סופר של עתון אישי גדול. הוא נקט בקו בלתי-צפוי: חקר כמה יהודים לומדים באמת באוניברסיטאות. התוצאות היו מדהימות:

במכללות הרפואיות של ניו-יורק מגיע מספר היהודים ל-40%. בפילדלפיה גדל מס' פר התלמידים היהודים לרפואה ב-100% תוך עשר שנים. בכל ארצות-הברית מגיע אחוז היהודים במכללות הרפואיות ל-14%, בעוד שאחוז היהודים באוכלוסייה ככלל אי- ני מגיע אלא ל-5.5%.

בכל שנה עולה מספר המועמדים למכל- לות פי שלוש על מספר המקומות שישנם. מחצית ממספר המועמדים הם יהודים. אם כל המועמדים היהודים יתקבלו, לא יישאר מקום אף לגוי אחד במכללה רפואית אמריקאית.

וזה, סבר הסופר, הוא קצת יותר מדי שוויון.

להרבה

מציג:

להקת בלט קרואטית

15/10	חיפה
16/10	חדרה
17/10	תל-אביב
19/10	קרית-חיים
20/10	ירושלים
21/10	הרצליה
26/10	רמת-גן

פרטים על מודעות רחוב

כמו מנגנט מושכת
זוה" את הלכלוך
מהכביסה.

תווה

על סף בית הספר

רק גלובוס מכיל דיו פרא

נקי — אינו מלכלך את הידים או הבגדים

חסכוני — כותב עד 50.000 מלה

נוח — נסגר ונפתח בלחיצה קלה

זול — מחיר העט 2.500 ל"י, נוסף 125 פרוטה מס.

גלובוס

תוצרת ריינורדס (למורה התיכון) כע-מ

אמציה לזל

אני מצטערת מאד ששכחתי למחוק את מוצאו העדתי של אחד המבקשים במדורי האחרון. הדבר לא יקרה שנית. אני חוש- בת שציון העדה הוא מנהג גלותי בגעיל, ומבקשת מכל הפונים אלי להימנע מיה.

עתינאי ומורה צעיר מעונין להתכתב עם נע- זה או אשה אינטלקטואלית (בניל 25:1) כע- רך) ובעלת רגש במוסיקה ורקודים.

834/11

כלי מעלות. בלי מנרעות. כרצוני להתכתב עם אחת מכונות, המין הי- זה" על נושאים שונים. תודה עבור ההסכמה. 834/12

אני בן 16 וחצי, חבר תנועת נוער ומעריץ מוש- בע של המין היפה. חובב מדע, מוסיקה, ספ- רות יפה ו...פוליטיקה. מעונין להתכתב עם נע- רה חנינית/בנילי שיש לה טיפס-טיפה של חוש הומור והכנה כלשה באחד מן השטחים הנ"ל. 834/13

הנני צעירה בת 14, המעונינת להתכתב עם בחור רציני למדי, אולם לא נעדר חוש-הומור, חובב מוסיקה ובמקצת גם ציור ושאר אמ- ניויות.

834/14

הייתי רוצה להתקשר עם בחור (לא למטרת נשואין!) כתל-אביב (עם אוטו!) הנני לא חשוב, אך למעלה מ-17 הכרות. עליו להיות בעל חוש הומור, ציני מעט, כנה, הנון, אורי- נילי כמעט, דבורה, התנהגות ודעותיו, עליו להיות בעל טעם ומחשבות בסולטיקה, צבא, הסטוריה (לפחות מינימום!) וכר, אך בכל השטחים האלו להיות לא משהו. לא עוזר או נמשך, ומכוסס בנפשו. בדעותיו והתנהגותו, כמו כן צריך להיות בעל הופעה נאה, חכמות, יודע לנהל שיחה, גברי ומע- נין שיוצר, יהיר ומכיר היטב בערך עצמו.

אני נערה בעלת הופעה נאה, דעות די מכר- סות בכל שטחי החיים, מתקדמות ולא משהו- דות יתכן שיש לי חוש הומור, על כל פנים מנסה להיות הנונה וישרה אך לא טובה מדי ולפעמים אינואיסטית. איני שונה בדמויות, ומעדיפה את ההינון, המחשבה והתעמקות על לעוף דמיון וחלום. אני עקשנית, לרב קצור- נית, עומדת על דעתי, אך כשאוכה שאני צודקת ולא הונאת, אכנע. יש כי מן הנשיות, העדינות, הרגש שבאשה וגם מן התקיפות, אכזריות, סריום לפעמים.

חשוב שיחה לו אוטו כי קשה לי להניע העזרה. הדת, אצבע, רדופים את השחורים" לא חשיבים, אלא הכרתי שיחה ממין זכר.

834/15